

Sygn. akt VI Ga 160/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Stafska

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: K. G.

przeciwko: (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt V GC 16/13 upr

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na rzecz powoda K. G. kwotę 826,65 zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych 65/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lipca 2012r. do dnia zapłaty,

I a. w pozostałej części powództwo oddala,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.031,65 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem kosztów postępowania,

2. w pozostałej części apelację oddala,

3. zasądza od powoda K. G. na rzecz pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwotę 850 zł (osiemset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI Ga 160/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 września 2013 r.

Pozwem w sprawie K. G. wniósł o zasądzenie od (...) sp z o.o kwoty 7 118,67 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16.07.2012r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu powołał fakt zawarcia z pozwaną spółką w dniu

19 grudnia 2011 r. umowy o prowadzenie windykacji zadłużenia dłużnika B. W. (1). Powód przeprowadził szereg rozmów

z dłużnikiem, uzyskał wobec niego dwa nakazy zapłaty i odzyskał należność. Dłużnik spłacił dług częściowo w gotówce, wykonał prace na zlecenie pozwanego oraz przekazał maszynę. Stąd powód zgodnie z umową wystawił fakturę VAT na kwotę 7.118,67 zł.

W sprzeciwie od wydanego w dniu 5 listopada 2012 r. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu dla powyższego zakwestionował fakt czynności windykacyjnych powoda oraz odzyskania należności od w/w dłużnika. Wskazał, że roszczenia powoda są nieudowodnione, zaś dokonywane przez niego wyliczenia nie znajdują oparcia w żadnych dokumentach.

Wyrokiem z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt V GC 16/13 upr., Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda powyższą kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania w kwocie 250 zł. Nadto Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 100 zł tytułem kosztów postępowania.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd I instancji ustalił, że powód w dniu 19 grudnia 2011 r. zawarł umowę z pozwaną spółką (...) Sp. z o.o. w R., na mocy której miał odzyskać należności od dłużnika pozwanej spółki - (...), za wynagrodzeniem prowizyjnym w wysokości 10% od odzyskanych należności plus stawka VAT. Przedmiotem czynności windykacyjnych powoda były należności z nakazów zapłaty z dnia 12 stycznia 2012 r. Sądu Rejonowego w Przemyślu V Wydziału Gospodarczego wydane w sprawach o sygn. akt V GNc 21/12 i sygn. akt V GNc 22/12, na mocy których B. W. (1) został zobowiązany do zapłaty pozwanemu łącznie kwoty 82.875,38 zł. W dniu 18 maja 2012 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. w R., a B. W. (1) zawarte zostało porozumienie, na mocy którego dłużnik zobowiązał się do wykonywania prac na rzecz pozwanej spółki. Poprzez wykonanie tych miało nastąpić rozliczenie pozostałej części długu. B. W. (1) wykonywał pracę rozsypywaczem spoiw w okresie od maja do czerwca 2012 r., z którego to tytułu wystawił faktury VAT na kwoty 6.720,72 zł i 68.880,00 zł. W piśmie z dnia 9 lipca 2012 roku powód przedstawił pozwanemu rozliczenie, w którym określił odzyskaną należność na kwotę 57.875,38 zł oraz należną mu z tego tytułu prowizję na kwotę 7.118,67 zł.

Sąd I instancji uzasadniając podstawy prawne swojego rozstrzygnięcia powołał się na treść przepisów art. 734 § 1 k.c. i art. 455 k.c. oraz stwierdził, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza zasadność żądania powoda. Strona pozwana zawarła z dłużnikiem porozumienie na mocy którego, B. W. (1) zobowiązał się do wykonywania prac maszyną do rozsypywania kruszywa, celem rozliczenia zadłużenia. Na skutek potrącenia wzajemnych wierzytelności pomiędzy pozwanym, a dłużnikiem B. W. (1) doszło do umorzenia wierzytelności objętych w/w nakazami zapłaty. Powód udowodnił zatem fakt zaspokojenia w całości długu B. W. (1) względem pozwanej spółki. Pozwany natomiast nie przedstawił wiarygodnych dowodów podważających powyższy fakt. Tym samym, w ocenie Sądu, zmaterializowała się objęta umową przesłanka uprawniająca powoda do żądania prowizji w kwocie odpowiadającej żądaniu pozwu. Bez znaczenia jest zakres w jakim powód przyczynił się do zaspokojenia roszczenia pozwanego, skoro na mocy zapisów umowy wszelkie zaspokojenie traktowane jest jako efekt pracy Zleceniobiorcy (§ V pkt 2 ogólnych warunków umowy). Uznając powództwo za zasadne Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę objętą żądaniem pozwu na podstawie art. 744 k.c., zaś o odsetkach orzekł po myśli art. 481 k.c. natomiast w przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 k.p.c.

Pismem z dnia 27 czerwca 2013 r. pozwany (...) Sp. z o.o. wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w części sprecyzowanej pismem z dnia 27 września 2013r. tj. w zakresie pkt I co do kwoty 6.446,59 zł, II i III, wnosząc o zmianę orzeczenia w zaskarżonej części i oddalenie powództwa, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotne znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, tj. naruszenie treści art. 233 § 1 k.p.c. polegające na niewłaściwej i dowolnej jego ocenie naruszającej zasadę swobodnej oceny dowodów, w szczególności wyrażające się:

- w przyjęciu, że pomiędzy B. W. (1), a pozwaną doszło do umorzenia wierzytelności objętych nakazami zapłaty wydanymi przez Sąd Rejonowy w Przemyślu, sygn. akt V GNc 21/12 oraz 22/12,
- w pominięciu zarzutu, że B. W. (1) wystawił trzy faktury na rzecz pozwanej, tj. 5/05/2012 z dnia 31 maja 2012 r., 1/06/2012 z 1 czerwca 2012 r., 1/02/2013 z dnia 1 lutego 2013 r., jak również dokonania przez niego dwa razy potrącenia, tj. pismem z 20 listopada 2012 r. oraz 1 lutego 2013 r.,
- pominięciu oświadczenia B. W. (1) z dnia 20 listopada 2012 r., z którego jednoznacznie wynika, że pozostała do spłaty na rzecz spółki kwota 41.872,74 zł,
- w obdarzeniu bezkrytyczną wiarą zeznań B. W. (1), mimo że jego zeznania są sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym,
- w pominięciu faktu prowadzenia egzekucji przeciwko B. W. (1), sygn. akt KM 469/13, przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jarosławiu A. Z.,
- w odmówieniu wiary zeznaniom świadka S. M.,
- w pominięciu faktu nie wywiązania się przez B. W. (2) z warunków porozumienia zawartego 18 maja 2012 r.;

2. naruszenie art. 227 i 232 k.p.c. polegające na pominięciu wyjaśnienia i ustalenia istotnej dla sprawy okoliczności, czyli nieprzeprowadzeniu prawidłowego postępowania dowodowego, w szczególności pominięciu dowodu z pism komornika sądowego A. Z.;

3. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieprzytoczenie merytorycznych i rzeczowych argumentów mających w sposób przekonywujący potwierdzać trafność i zasadność poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych, oceny wiarygodności i mocy dowodowej wszystkich dowodów oraz dokonanego rozstrzygnięcia;

4. błąd w ustaleniach faktycznych mający istotne znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy poprzez przyjęcie, że pomiędzy B. W. (1), a pozwaną doszło do umorzenia wierzytelności objętych nakazami zapłaty wydanymi przez Sąd Rejonowy w Przemyślu, sygn. akt V GNc 21/12 oraz V GNc 22/12;

5. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (norma materialno prawna) polegające na pominięciu zastosowania art. 6 k.c., zgodnie z którym rzeczą powoda jest udowodnienie w sposób należyty faktu zaspokojenia całości długu B. W. (2) względem pozwanej spółki.

Zdaniem pozwanego zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu I instancji w kontekście podniesionych wyżej zarzutów należy uznać za rażąco sprzeczne i naruszające przepisy prawa.

Błędne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy miały kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Poczynienie błędnych ustaleń

w sprawie wynika z nieprawidłowej i niezgodnej z dyspozycją zawartą w treści art. 233 § 1 k.p.c. oceny przez Sąd Rejonowy zgromadzonego materiału dowodowego. Skarżący zarzucił nadto, że w przedmiotowej sprawie pojawia się

wiele sprzeczności, które Sąd I instancji zupełnie pominął. Sąd zbagatelizował wystawienie przez B. W. (2) trzech faktur nr (...) z 1 lutego 2013 r. Nadto B. W. (2) dwukrotnie złożył oświadczenie o potrąceniu, tj. w dniu 20 listopada 2012 r. oraz 1 lutego 2013 r. Pierwszym oświadczeniu podał, że do zapłaty na rzecz pozwanej spółki pozostała kwota 41.872,74 zł, zaś w drugim stwierdził, iż rozliczeniu podlegała całość jego zobowiązań. Sąd nadto nie wyjaśnił, dlaczego uznał potrącenie dokonane przez B. W. (2) pismem z dnia 1 lutego 2013 r., a nie oświadczenie z dnia 20 listopada 2012 r. mimo że B. W. (2) nie wykonał w czasie pomiędzy w/w datami żadnej usługi na rzecz spółki, a kwoty tych potrąceń różnią się. Zdaniem skarżącego

z powyższego jednoznacznie wynika, że B. W. (2), mimo wystawienia faktury z dnia 1 czerwca 2012 r. na kwotę 65.718,90 zł uznał ją za nieważną, po czym kolejny raz wystawił fakturę z dnia 1 lutego 2013 r., bez wykonania jakichkolwiek usług, na kwotę 68.880,00 zł. Sąd nie wyjaśnił również, dlaczego nie uznał faktury z dnia 1 czerwca 2012 r., lecz fakturę z dnia 1 lutego 2013 r. Pozwany wskazał, że żadna z w/w faktur nie została podpisana przez niego, a przy tym zostały odesłane B. W. (2)

z informacją, że nie ma podstaw do ich wystawienia. Strona pozwana podniosła nadto, że roszczenie powoda jest przedwczesne, gdyż nie doszło do rozliczenia B. W. (1) ze spółką. K. W. (prokurent pozwanego) zawarł wprawdzie porozumienie z B. W. (2). O fakcie tym pozwany dowiedział się dopiero w styczniu 2013 r. Przedmiotowe porozumienie zawiera zaś istotne braki w swojej treści, a przy tym nie zostały dotrzymane warunki porozumienia. Skarżący podniósł, że B. W. (2) wykonał wyłącznie usługę rozsypywaczem spoiw

w maju 2012 r., za co wystawił fakturę VAT nr (...) dnia 31 maja 2012 r. Nie ma zaś żadnych podstaw do przyjęcia, że faktura z dnia 1 czerwca 2012 r. została wystawiona w prawidłowy sposób po wykonaniu jakiegokolwiek usługi. B. W. (2), ani powód nie przedłożyli żadnego dokumentu potwierdzającego wykonanie spornej usługi na rzecz spółki. Przedmiotowa faktura nie została podpisana przez K. W., który zawsze podpisywał zaakceptowane faktury. Brak jest także podstaw do uznania prawidłowości wystawienia faktury z dnia 1 lutego 2013 r. Powód także w tym przypadku nie przedłożył jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego wykonanie na rzecz spółki usługi ujętej tą fakturą. Faktura ta zresztą z uwagi na jej bezzasadność została odesłana. Skarżący zarzucił także, że mimo ewidentnej sprzeczności zeznań B. W. (2) i zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sąd obdarzył bezkrytyczną wiarą zeznania w/w świadka, jednocześnie odmawiając wiary zeznaniom świadka S. M.. Odnosząc się do zeznań świadka B. W. (2) pozwany stwierdził, że są one niewiarygodne. Od kilku lat jest on dłużnikiem spółki pozwanej. Zeznania w/w świadka są nieprecyzyjne, nie pamięta on kiedy,

w jakiej kwocie rzekomo rozliczył się ze spółką pozwaną. Wskazał, że wykonywał usługi na rzecz spółki rozsypywaczem, jednak nie podał konkretnych dni, godzin pracy, a jedynie miesiące maj i czerwiec, a nawet konkretnego miejsca rzekomo wykonywanej usługi. Świadek nie potrafił także wskazać, w jaki sposób realizowane były płatności na rzecz spółki.

Pismem z dnia 15 lipca 2013 r. powód wniósł odpowiedź na apelację pozwanego domagając się jej odrzucenia w całości i utrzymania wyroku Sądu Rejonowego w mocy oraz obciążenia pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego. Zdaniem strony powodowej apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie bowiem materiał dowodowy w sprawie jest szeroki, a sąd dowody ocenił rzetelnie. Dodał, że pozwany ukrywał przed nim dowody i różne informacje. Z zeznań prezesa spółki wynika, że spółka nie ma praktycznie wiedzy co działo się na budowie w L..

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest częściowo zasadna.

Na wstępie rozważań należy stwierdzić, że Sąd I instancji w sposób jasny wyjaśnił motywy swego rozstrzygnięcia. Wskazał bowiem jakie poczynił ustalenia faktyczne oraz podał przepisy prawa materialnego jakie zastosował dokonując subsumpcji prawnej faktów w sprawie. Sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie zaskarżonego wyroku pozwala zatem na dokonanie właściwej kontroli merytorycznej rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zarzut dotyczący naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. należało zatem uznać za chybiony.

Powód w pozwie żądał zasądzenia od pozwanej spółki kwoty 7.118,67 zł (k. 15) objętej fakturą VAT nr (...) wywodząc swoje roszczenie z umowy

z dnia 19 grudnia 2011 r., na mocy której pozwany zlecił mu dochodzenie od dłużnika B. W. (1) należności. W sprzeciwie pozwany zaś kwestionował w całości żądanie pozwu twierdząc, że czynności zmierzające do odzyskania od dłużnika B. W. (1) należności podejmował prokurent pozwanej spółki (...). Nadto zaprzeczył, aby nabył od dłużnika rozsypywacz spoiwa. W piśmie z dnia 20 marca 2013 r. uznał natomiast należność wynikającą z faktury VAT nr (...).

W niniejszym procesie powód zobligowany był zatem stosownie do dyspozycji art. 6 k.c. do wykazania, że dochodzone przez niego roszczenie przysługuje mu wobec pozwanej spółki oraz jest wymagalne. Skoro podstaw swojego żądania powód upatrywał w skutecznym odzyskaniu od B. W. (1) należności objętych nakazami zapłaty Sądu Rejonowego w Przemysłu o sygn. akt V GNc 21/12 i V GNc 22/12, poprzez zbycie pozwanemu rozsypywacza spoiwa X-T. 9 (faktura VAT nr (...)) oraz wykonywania na jego rzecz usługi w/w urządzeniem (faktura VAT nr (...)) to fakty te winien wykazać, przy czym przedmiotem niniejszego postępowania była jedynie część należności wynikająca z w/w faktur w kwocie 57.875,38 zł bowiem na poczet swojego zadłużenia dłużnik dokonał wpłaty kwoty 25.000 zł. Wynagrodzenie powoda za odzyskanie tej kwoty nie jest jednak objęte żądaniem niniejszego pozwu.

Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą apelację dokonał własnych i samoistnych ustaleń faktycznych oraz prawnych na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (art. 382 k.p.c.), który częściowo ocenił w sposób odmienny od Sądu I instancji.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przyjęcia, że własność rozsypywacza spoiwa X-T. 9 została przeniesiona na pozwaną spółkę. Przede wszystkim faktura VAT nr (...) r. (k. 10) na kwotę 65.718 zł brutto nie została podpisana, ani przez zbywcę, ani też przez nabywcę maszyny. Pozwany w toku sprawy kwestionował konsekwentnie aby urządzenie takie od B. W. (1) nabył.

Dla oceny powyższego najistotniejsza jest treść zeznań B. W. (1), który stwierdził, że przedmiotowa faktura została anulowana bo pozwana spółka nie chciała kupić rozsypywacza

(k. 129). Dołączone do pozwu dokumenty w postaci faktury VAT nr (...)

i oświadczenie dłużnika z dnia 12 czerwca 2012 r. stanowiły zatem jedynie dowód na okoliczność ich sporządzenia. Materiał dowodowy w sprawie nie dał podstaw dla ustalenia iż wierzytelność pozwanego została zaspokojona poprzez przeniesienie własności rozsypywacza.

Dokonując oceny dowodów w sprawie pod kątem wykazania przez powoda zaspokojenia przedmiotowej wierzytelności pozwanego od jego dłużnika poprzez świadczenie przez B. W. (1) usługi rozsypywaczem i ich rozliczenia z należnością wynikającą z nakazów zapłaty wydanych w sprawach V GNc 21/12 i V GNc 22/12 Sąd Okręgowy ustalił iż:

W dniu 18 maja 2012r. B. W. (1) (dłużnik) i (...) Sp. z o.o. zawarły porozumienie w którym dłużnik zobowiązał się, iż jego maszyna będzie pracowała w ramach realizacji kontraktu będzie on gotowy do wykonywania w/w pracy i będzie odpowiedzialny za pracę maszyny na swój koszt łącznie z jej obsługą aż do wykonania stabilizacji gruntu o pow. 130.000 m², a na poczet należności egzekwowanych przez Komornika od dłużnika, wierzyciel zaliczy kwotę wynikającą z przeliczenia metrów kwadratowych za ustabilizowanie przy pomocy w/w maszyny nawierzchni przemnożonej przez stawkę 0,25 zł za m².

B. W. (1) w/w roboty wykonał co do 21 856 m² i wystawił z tego tytułu fakturą VAT nr (...) z dnia 31 maja 2012 r. kwotę 6.720,72 zł brutto. Faktura została zaakceptowana przez prokurenta spółki (...) w dniu 2.06.2012r. Pozwany w toku procesu w piśmie z dnia 20 marca 2013 r. (k.100) przyznał zawarcie w/w porozumienia oraz uznał fakturę VAT nr (...).

Zdaniem Sądu Okręgowego powód nie sprostał jednak ciężarowi dowodowemu wykazania, że dłużnik wykonał na rzecz pozwanego usługę rozsypywaczem w zakresie objętym fakturą VAT nr (...) z dnia 1 lutego 2013 r. na kwotę 68.880 zł brutto.

Dla wykazania niniejszego przedstawił on i to dopiero w odpowiedzi na sprzeciw fakturę nr VAT nr (...) na kwotę 68 880,00 zł bez podpisu osoby upoważnionej do odbioru nie zaakceptowaną przez pozwanego oraz sporządzone przez B. W. (1) oświadczenie o potrąceniu

z dnia 1.02.2013r.

Abstrahując od faktu, że należność z faktury nr VAT nr (...) z dnia 1.02.2013r. nie mogła stanowić podstawy dla naliczonego przez powoda wynagrodzenia pismem z dnia 9.07.2012r. i objętego fakturą z dnia 9.07.2012r. wobec ich wystawienia przez powoda blisko pół roku wcześniej, to niezależnie od powyższego należność z faktury VAT nr (...)z dnia 1.02.2013r. nie została w sposób wiarygodny wykazana i w tym zakresie należy podzielić zarzuty apelacji.

Sama faktura VAT nr (...) z dnia 1.02.2013r jako dokument rachunkowo księgowy – stanowi dowód jedynie faktu jej wystawienia. Zasadność jej wystawienia w świetle powstałej należności B. W. (2) powód winien był udowodnić. Innymi słowy powód winien był wykazać iż istotnie B. W. (1) wykonał prace objęte fakturą VAT nr (...) i w związku z tym uprawniony był do wynagrodzenia w kwocie jak w fakturze tj. 68 880 zł.

Z faktury tej nie wynikało w jaki sposób wynagrodzenie w kwocie 56 000 zł netto (...)brutto zostało naliczone . W przeciwieństwie do poprzedniej faktury a to (...)z dnia 31.05.2012r. faktura ta nie wskazywała ilości metrów, nie poddając się w tym zakresie weryfikacji w świetle zawartego w dniu 18.05.2012r. porozumienia.

Kwota naliczonego wynagrodzenia pozostawała zresztą z tym porozumieniem rozbieżną skoro przedmiotem porozumienia było 130 000m² stabilizacji gruntu za 0,25 zł za m², a kwotą wynikającą z przedmiotowej faktury było 56 000zł co przy stawce 0,25m² dawało powierzchnię 224 000 m² to jest blisko dwukrotnie większą, niż w ogóle objęta porozumieniem a przecież B. W. (1)wystawił już z tego tytułu wcześniejszą fakturę na 21 856 m² (VAT nr (...)).

Zgodnie z porozumieniem z dnia 18.05.2012r. kwota należności to 32.500 netto (130 000m² x 0,25 zł), a już wystawioną fakturą nr (...) z dnia 31.05.2012r. B. W. (1) objął kwotę 5 464 zł netto stąd czysto rachunkowo licząc do dalszego rozliczenia pozostawała jeszcze najwyżej kwota 27 036zł netto nie zaś 56.000 zł netto. W toku postępowania powód nie wykazał jednak, iż istotnie B. W. (1) wykonał roboty upoważniające go do wystawienia faktury za dalsze roboty choć był na zasadzie art. 6 kc do tego zobowiązany. Złożone zeznania B. W. były w tym zakresie niewystarczające cechowały się bowiem zbytnią ogólnością i brakiem precyzji. Świadek nie wskazał kiedy konkretnie te roboty wykonał, w jakich okolicznościach do akt sprawy nie przedłożono żadnej dokumentacji w tym budowlanej potwierdzającej fakt ich wykonania, nie zawnioskowano też innych świadków, poza dłużnikiem, niewątpliwie zainteresowanym faktem ustalenia zaspokojenia przez niego długu w stosunku do Via-Frez którzy potwierdziliby fakt i zakres powierzchni podlegającej stabilizacji przez pozwanego. Świadek nie wyjaśnił również powodów dla wystawienia przedmiotowej faktury dopiero w dniu 1.02.2013r. skoro zgodnie z treścią jego zeznań roboty miał wykonywać w maju i czerwcu 2012r. i za maj 2012r. fakturę wystawił w 31 maja 2012r. i tę potwierdził K. W., zaś kolejną wystawił dopiero 1.02.2013r. to jest 8 miesięcy później.

Podsumowując powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, powód w niniejszym procesie zdołał wykazać zasadność dochodzonego pozwem roszczenia jedynie na kwotę 826,65 zł. Kwota ta stanowi wynagrodzenie umowne K. G. za odzyskanie od B. W. (1) należności poprzez rozliczenie wykonanej przez niego na rzecz pozwanej spółki usługi rozszywaczem na kwotę 6.720,72 zł (faktura VAT nr (...)). Zgodnie z umową z dnia 19 grudnia 2011 r. powodowi przysługiwało z powyższego tytułu prowizyjne wynagrodzenie w wysokości 10% odzyskanej należności plus podatek VAT. 10% od kwoty 6.720,72 zł wynosi 672,07 zł, a po doliczeniu, nie kwestionowanej w toku sprawy przez żadną ze stron, stawki 23% podatku od towarów i usług (VAT) wynagrodzenie to wyniosło 826,65 zł.

W konsekwencji powyższego na mocy zapisów umowy z dnia 19 grudnia 2011 r. oraz art. 734 § 1 k.c. na rzecz powoda od pozwanego należało zasądzić kwotę 826,65 zł tytułem przedmiotowego wynagrodzenia, zaś w pozostałym zakresie,

powództwo oddalić. W przedmiocie zaś odsetek ustawowych żądanie pozwu znajduje oparcie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. przy uwzględnieniu terminu płatności wynikającego z faktury VAT nr (...).

Podzielając zatem zarzuty apelacji pozwanego w zakresie naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów skutkującej uznaniem roszczenia powoda za wykazane w zakresie przekraczającym kwotę 826,65 zł - na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. - Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na rzecz powoda K. G. kwotę 826,65 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lipca 2012 r. do dnia zapłaty (pkt. 1 ppkt. I), zaś w pozostałej części powództwo oddalił (pkt. 1 ppkt. Ia), a nadto zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.031,65 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt. 1 ppkt. II), oraz nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 100 zł tytułem kosztów postępowania (pkt. 1 ppkt. III),

W pozostałym zakresie apelację pozwanego jako niezasadną – na podstawie art. 385 § 1 k.p.c. - oddalono, o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 2 wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania w pierwszej instancji Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 100 k.p.c. i art. 28 pkt. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, oraz § 6 pkt 4 rozp. Min. Spr. z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z (...), nr 163, poz. 1348, z późn. zm.), stosunkowo je rozliczać przy uwzględnieniu, że powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 11,61 % zaś pozwany wygrał proces w 88,39%.

Orzeczenie w przedmiocie ściągnięcia od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwoty 100 zł oparto na treści art. 83 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Powyższa należność stanowi koszty stawiennictwa na rozprawę zawnioskowanego przez powoda świadka B. W. (1), które zostały tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono jak w pkt 3 wyroku - na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 2 k.p.c. i art. 28 pkt. 3 w zw. z art. 18 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, oraz § 13 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozp. Min. Spr. z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z (...), nr 163, poz. 1348, z późn. zm.), stosownie do wyniku postępowania apelacyjnego, które pozwany w zasadzie w całości wygrał. Powyższe koszty stanowi opłata od apelacji w kwocie 250 zł oraz koszty zastępstwa procesowego po stronie pozwanej w wysokości 600 zł.

Zarządzenie :

1. odpis uzasadnienia doręczyć powodowi
2. po nadejściu zwrotnego potwierdzenia odbioru akta zwrócić Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie.

Zarządzenie:

1. Odpis wyroku doręczyć peł. powoda oraz pozwanemu z pouczeniem go, iż uzasadnienie wyroku sporządza się na wniosek strony zgłoszony w terminie tygodniowym od dnia jego doręczenia stronie.
2. K.. tydzień.